

lolöshet; men som ingen menniska, minst den rike, kan vara utan brister, så var han till karakteren häftig och våldsam, och plågades ofta af Hypochonder. Lyckligtvis ägde han två stora skatter, som ej kunna betalas med penningar: en trogen vän och en skicklig Läkare. Dessa begge kloke och upplyste män hade hvardera sitt alldeles egna system, som de med noggrannhet följde. Vännen gjorde aldrig föreställningar eller förebråelser, och Läkaren ordinerade aldrig läkemedel. Den förre använde endast fysiska, och den senare blott moraliska medel. De voro dagligen hos Wilhelm; för den ena berättade han sina fel, för den andra sina plågor. Jag vill anföra några exempel af hvarderas förfaringssätt.

En dag tillstod Wilhelm för sin vän, att han förfirrat sig och varit obillig mot sitt folk. Denne rådde honom, på det han ej skulle åter falla i samma fel, att så snart han kände sig hafva lust att träta, dricka kallt vatten till dess lusten gått öfver.

En annan gång bekände han, att vid slutet af hvar månad, då hushållerskan skulle göra räkning för honom, plågade han alltid förarga sig och utfara med häftighet emot henne. Hans vän förmädde honom, att när den dagen instundade, då räkningen skulle uppgöras, förbereda sig dertill genom en magrare diet, en dosis magnesia, och i en något starkare kroppsrörelse, så att han kom i transpiration.

En gång i veckan brukade Wilhelm i sin närvaro låta Informatorn förhöra sina barn, för att se

hvad framsteg de gjort, samt lät honom tillika afgifva berättelse om deras uppförande. Då han var missnöjd med det ena eller det andra, förhetsade han sig, skrek, hotade, och förmanade till tålmod och beskedlighet, i det han sjelf gaf efterdöme af motsatsen. Hans vän öfvertalte honom, att alltid den dagen, då förenämnde examen skulle ske, taga ett ljunt bad, och sitta der en timme, innan han lät Informatorn och barnen komma in.

Wilhelm hade en förträfflig hustru, men han hade fått det infallet att göra henne ännu förträffligare. För att ernå denna afsigt, trodde han ingenting vara mer tjenligt, än att tre eller fyra gånger om året uppräknat för henne alla de fel hon begått, och hvaröfver han till den ändan hållit noga förteckning. I början föreställde han henne med saktmodighet, huru illa det eller det var gjordt, huru svåra foljder det kunnat hafva o. s. v. Men ibland hände, att det var ett och annat, som hon ej ville kännas vid; då blef han het, forifrad, bitter, och föreläsningen slutades gemenligen med det häftigaste uppträde. Hans vän förordnade, att han hädanefter, då en dylik föreläsning skulle hållas, alltid dagen förut borde taga en åderlätning, mer eller mindre stark, allt efter som förteckningen på hans hustrus fel var längre eller kortare.

På samma sätt förfor denne vän med alla öfriga utbrott af hans häftiga lynne. Doktors metod var helt olika.

Wilhelm beklagade sig öfver en tyngd i hufvu-

det och en särdeles matthet, som han kände alla morgnar, och som ofta gjorde honom olustig för hela dagen. Doktorn förmådde honom att skaffa sig ett Bibliotek, att göra sig en samling af måningar, kopparstick m. m., att läsa goda böcker och studera de vackra konsterna i deras mästerstycken. Wilhelm var redan förut temligen bildad, han intresserade sig för allt detta, och glömde sitt onda.

Efter måltiden blef han alltid mycket tung och sömnig, och plågades ofta af indigestion. Doktorn förde honom i sällskap med glada och intressanta människor, hvilkas lifliga och tillika upplysande samtal gjorde honom så mycket nöje, att han ej mer tänkte på att sofva middag, och hade alltid god matsmältning,

Han kände dock ännu stundom en ovanlig ängslan, oro, hjertklappning, och andra sådana nerv-attacker. Doktorn föreskref såsom det säkraste botemedlet deremot, att han skulle söka göra sina vänner alla tjänster han kunde, åtaga sig uppsigten öfver allmänt nyttiga inrättningar, trösta den olycklige, hjälpa den behöfvande, med ett ord, uppoffra åt sina medmänniskors väl all den tid och omsorg han möjligen kunde.

Genom denna dubbla Cur-metod fick Wilhelm inom få år en älskvärd karakter och en god hälsa, och blef, oaktadt sin rikedom, hvilket är nog ovanligt, i alla afseenden lycklig. Han fick till och med genom vanan så mycken smak för de medel som Lä-

karen ordinerat, att han fortfor att nyttja dem, äfven sedan han var alldeles frisk.

Huruvida denna nya Cur-metod kan vara lämplig för alla, vill jag dock lemna oafgjordt. Det må ankomma på hvars och ens eget försök.

Gamla Moder.

(Fortsättning.)

Liten panna. Hos alla gamla Auktorer finor man, att en liten panna ansågs för en sällsynt skönhet, och att Fruntimmerna brukade betäcka pannan med en bindel om nätterna, för att göra den mindre. En sådan bindel nyttjades också allmänt i Frankrike år 1781 och 1782, och utgjorde en del af deras hårprydnad äfven om dagarne. Men år 1791 börjades ett nytt mode, som var att låta framhåret falla ned i pannan, och bena det midt uti. Sedermera nyttjades det, väl nedfallande, men obenadt och klippt i en fyrkant. År 1795 uppkommo krokar, ringar och korkskrufvar. Ändtligen år 1811 börjadé man med den Kinesiska Hår-Coeffuren, som är de stora pannornas triumf.

Pungperuker kallades i början *Perruques à la régence*, emedan Hertigen af Orleans, Regenten, var den som först lät afskilja framhåret ifrån bakhåret, och lägga det senare i en pung. Dessa hårpungar införde han sedan i Franska Armén, i synnerhet i kavalleriet, som länge fick behålla denna för en soldat obekväma hårklädsel.

Kammar. I sextonde århundradet brukades kammar af trä, som voro mycket konstigt arbetade, och hvaraf de flesta hade sinrika deviser. Man har några sådana kammar ännu förvarade sedan den tiden. Somliga äro så gjorda, att de kunna öppnas, då man finner en spegel eller något annat dylikt gömdt inuti. En visar ett hjerta genombåradt af en pil, med denna inskrift: *Pour bien je le donne*. En annan öppnas på begge sidorna såsom två par luckor, och formerar således fyra kammar; man finner der följande symboliska devis, enlig med den tidens smak: *De bon* (här föreställes ett hjerta) *je le donne*. Ännu en annan af dessa kammar har följande inskrift: *GKCma* och derunder en afbruten kedja, hvilket, då man uttalar de tre stora bokstäfverna såsom de hvar för sig i Franskan prononceras, blir följande mening: *J'ai cassé ma chaîne*. Förmodligen har den blifvit gifven till present åt en öfvergifven älskarinna, såsom ett tecken, att hennes tillbedjare brutit sina bojor.

Skor brukades år 1646 af Fruntimmerna, utklippa i fasoner och med små öppningar på ofvanlädret, samt besatte med små speglar.

(Forts. e. a. g.)

Mode-nyheter.

Formen på de moderna hattarne i Paris har nyligen undergått en betydlig förändring, i det kullen allmänt göres mycket lägre än hittills. Det är i synnerhet ett slags hattar, kallade *à l'Anglaise*, och gjorda antingen af halm eller tyg, helst Gros de Naples,

som nu äro mycket gångbara. Dessa hattar hafva låg kulle och bred skärm, och fästas, i stället för hakband, med en Tyllmössa. De hvita halmhattarne hafva dock ännu icke på långt när förlorat sitt anseende. Vid hvart steg man tar på Boulevarderne eller andra offentliga Spasserplatser, möter man en hvit halmhatt. I allmänhet äro nio tiondedelar af alla hattar man ser, hvita. Blott då och då träffar man rosenröda, gröna eller citrongula hattar, men hvilka merendels äro *à l'Anglaise*. De hvita halmhattarne äro oftast prydda med hvita plymer, mera sällan med blommor. Kanten af skärmen är nästan alltid garnerad med en rynkad Tyllremsa, eller med en slät uppstående Blonde; någon gång är den också utan garnering. För öfrigt är skärmen på somliga uppvikt framtill, på andra nedfalld rundtomkring, på somliga smal, på andra bred o. s. v. En del halmhattar hafva gröna och lilas band slätade omkring kullen; dessa äro då tillika garnerade med lilas och gröna plymer. Några Turbaner har man nyligen sett på Madame Catalanis Concerter, dels af cachemire, dels af musslin och perlor. Plymer äro nu mycket i bruk, äfven på bara håret. En plym, som faller ned på venstra sidan, figurerar ganska vackert på en hår-coefure med perlor. Cambricks-Schaletter med stora nedhängande ändar hafva nu, i stället för broderi i kanten, en garnering, rynkad i runda veck; den ändan, som hänger ned baktill, är rund, och så lång, att gördeln går öfver. Elastiska gördlar af hår äro mycket allmänna. Scharlar af silkesvadd börja komma i gång; de äro så långa som Cachemires-Scharlarne, och ersätta dem fullkomligen; en del äro med breda border, och färgerna äro så lif-

liga och bjerta, att de kunna behaga det kinkigaste öga. Cambricks-klädningar garneras nu mestadels med ett stort antal veck nertill; några hafva till och med 18 sådana veck, hvilka räcka långt öfver knät och nästan till medjan. När långa ärmar brukas, äro de merendels gjorda af nettelduk och broderade.

Från Paris berättas, att man icke längesedan i starkaste sommarhettan sett unga Herrar med en stolt uppsyn promenera till fots på Boulevarden, klädda i skinnpantalonger, med sporrar och ridspö. Deremot har man sett andra, klädda i nankins-pantalonger, med nätta skor och hvita silkes-strumpor, vårdslöst ridande, med ett litet Spanskt rör i handen. De förré anses hafva dålig smak, men de senare äro af den ytterst goda tonen. — För öfrigt hafva nu dessa Herrar börjat bruka pantalonger af en helt ny och besynnerlig form; från medjan till knät blifva de, såsom vanligt, allt smalare, men från knät till foten blifva de åter allt vidare. Detta oformliga mode anses likväl för ganska vackert, så länge det varar. Till dessa pantalonger, som merendels äro grå eller hvita, och mycket låga, brukas snörda vaxläders-kängor, hvilka endast räcka till fotknölen eller något litet deröfver. — En del unga Herrar knäppa igen vesten blott nertill, så att hela kråset sitter framme och har utseende af en solfjäder. Andre lemna blott två knappar upptill oknäppa, så att nästan hela kråset är gömdt och blott en liten snibb sticker fram, som är alldeles skrynkad och liknar en utsliten linnelapp. — Högsta modet bland dem är att hafva håret lockadt öfver hela hufvudet, men slätt vid tinningarne.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 14 OKTOBER 1815.

Sara,

eller den orättvisa klagan öfver Försynen.

(Efter Engelskan.)

Sara var sin familjs stolthet, sin Fars vällust och alla sina vänners förnöjelse. För hennes räkning samlades de skönaste vällukter i Arabien, för hennes räkning hemtades de dyrbaraste tyger från Cachemire. Hennes ögon gnistrade som sanden i Golconda, hennes näsa var en Circassisk slafvinnas, och hennes mun andades rosor och myrrha. Paradisfågeln prydde hennes turban, och hennes diadem bestod af Indiens ädlaste stenar. Kairos förnämsta ynglingar följde hennes fjät, och Suez's mest lysande skönheter erkände hennes företräde. Likväl var Sara olycklig. Fåfångt betäckte det finaste silke hennes sköna fot, förgäfves tjente det dyrbaraste Cachemire till hennes klädnad, förgäfves voro alla Naturens rikedomar slösade på henne. Sara var olycklig.

En afton satte hon sig, försänkt i djup bedröfvelse, vid foten af en ceder; med ögonen fuktade af

tårar, utropade hon: "Skall då Mahomet aldrig upphöra att emot mig vara orättvis? Hvad bätar det mig, att alla Syriens ynglingar tillbedja mig, om just de, som jag beundrar, alltid aflägsnas ifrån mig? Hvad bätar mig vänskapens tjenstaktiga omsorg, då mitt hjerta endast suckar efter den jag älskar och som älskar mig tillbaka? O Allah! hvarföre skall jag lida denna plåga? hvarföre har du uttorkat källan till min ljufvaste njutning? hvarföre har du beröfvat mig den vackre Mirza, enda föremålet för min kärlek och min tillgifvenhet? Skall jag då tillbringa hela mitt lif öfvergifven, och utan att äga någon i verlden, som delar mina nöjen och min smärta. Ja, min Far, så snart Dödens Ängel borttrycker dig, måste den arma Sara, lik hinden som döljer sig i öcknarnes djup, lefva okänd och förgäten. Ja mot henne är Allah blott en grym Gud, som fagnar sig att se henne olycklig."

Så utbrast Zimris Dotter i förmättna klagomål öfver Försynens visa beslut, då hastigt en blixtnedslående skyarne, och Ängeln Gelecet visade sig. Unga flicka, sade han, upphör med dessa djerfva anklagelser mot Försynen; bäfva att ådraga dig den Högstes vrede, som inom ett ögonblick kan trampa dig i stoftet, och ge dig till föda åt roffäglarne. Tag denna spegel, och betrakta uppmärksamt dem, som icke längesedan syntes dig värdiga din kärlek. Anse detta glas som en skänk af Himlen; det skall visa dig människornas hjertan ända in i deras doldaste vrår; det skall visa dig verkliga orsakerna till alla deras gerningar. Aladin, fortfor Ängeln, Janitscharernes Chef, var fordom en af dina tillbedjare; se nu, huru hans kärlek var be-

skaffad. Sara kastade ögonen på det underbara glaset, och såg der sin förste älskares bild; men han hade icke mer detta ädla och redliga utseende, som intagit henne; han syntes snarare vara ett missfoster törstande efter blod. Hon såg honom först i en brinnande Moské, våldförande en ung skönhet; längre bort släpade han i håret den vördnadsvärde Mufti, Saras far; på slutet syntes han sysselsatt att plundra de olycklige. Sara, bestört och full af fasa, vände bort ögonen ifrån detta rysliga skådespel, i det hon bad Ängeln befria henne derifrån. Hon begrep nu, att en man kan under skönhetens larf dölja en svart och förderfvad själ. Efter en stunds tystnad utlät hon sig: Det är sant, Aladin var beherrskad af sina passioner, och gjorde mig ofta mycken sorg; men den förträfflige Soliman, hvarföre skulle han skiljas ifrån mig? En fullkomlig ordning herrskade i hans hus; han handterade väl sina slafvar; han iakttog noga alla festor och tvagningar; han var hvarken begifven på vin eller opium; han infann sig alltid ordertligt i Moskén, och hade lofvat, att då han kom tillbaka, skulle han offra på Profetens graf. Jag är säker, att aldrig lasten vunnit insteg i hans hjerta; hans dagar framflöto så lugnt, som vågorna i en stilla å. Men han var en skrymtare, inföll Ängeln; rådfråga din spegel. Sara såg honom i en karavan, huru han använde list och konstgrepp för att bedraga några Köpmän från Delhi. Han hade sålt falska perlor som äkta, och derefter satt sig i ro med sin olofligt förvärfvade rikedom. Sara blef utom sig af förvåning, men hvilka känslor erfor hon, då hon hörde honom fatta det beslutet att mörda hennes älskade Far, för

att straxt komma i besittning af det arf han såsom hennes Gemål skulle erhålla. När hon slutligen såg honom uppräknat den summa, hvarmed mördareu skulle betalas, ville hon i sin förbittring slå sönder den ohyggliga spegeln; men Ängeln hindrade henne derifrån, och förmådde henne att äfven granska de öfrigas hjertan, hvilka, som hon trodde, skulle hafva gjort hennes lycka. Hvad såg hon? här en man som tyranniserade sin hustru, der en Sultan som lät strängt bevaka henne, der åter en annan som öfvergaf henne för att uppsöka främmande slafvinnor. Jag tackar dig, store Allah, utropade hon då, att du befriat mig från alla dessa missfoster; men min älskade Mirza, så god, så from, så redlig, hvarföre skulle han utan allt skäl tagas ifrån mig? Ängeln visade henne åter spegeln; hon såg der Mirza i den vederstyggligaste dag, ensam förenande alla de andras missgerningar. Store Mahomet! ropade hon, liksom slagen af åskan, förlåt din tjenarinnas djerfva tvifvelsmål; men hvar skall då Zimris olyckliga dotter söka sällheten? Hos det mäktiga Väsende som bor deruppe, svarade Ängeln. Lemna omsorgen om ditt öde åt honom; upphör att föreskrifva lagar för Vishetens eviga källa; underkasta dig Guds vilja, och tänk att han skall hjälpa dig, fastän du sjelf ingen möjlighet dertill inser. Och skulle du förgäfvets vänta på den sällhet, som de dödlige så högt värdera och eftersträfva, så trösta dig med tanken på den vedergällning, som du har att hoppas i en annan värld.

Vid dessa ord försvann Ängeln, och Sara återvände till sin Far, att uppfylla en lydig dotters plikter. Sömnens flydde ej mer från hennes ögon, och hon började känna det lugn, som ingen jordisk lycka kan gifva.

Gamla Moder.

(Fortsättning.)

A la Fronde. I början af förra seklet voro en lång tid alla moder *à la Fronde*. Anledningen dertill var den faction, som då uppstod i Frankrike under denna benämning. Hertigen af Orleans begaf sig ofta till Parlamentet, och hans närvaro stillade de upprörda sinnena; men så snart han var borta, visade sig Oppositions-andan på nytt i all sin häftighet. Presidenten Bachaumonts son, den samme som följde Chapelle på dess namnkunniga resa, gjorde i anledning häraf en skämtsam jämförelse mellan Parlamentets Ledamöter, och Skolgossarne som fäktade emot hvarandra med slungor i grafvarne utanför Paris. Han sade, att Parlamentet gjorde vid Hertigens af Orleans åsyn på samma sätt, som Skolgossarne vid åsynen af Polis-Löjtnanten och hans underhafvande. De åtskildes på ögonblicket, men så snart Polisen var borta, började de slunga på nytt. Derefter tillade han, att han skulle kraftigt slunga (*frondera*) sin fars propositioner. Allusionen ansågs för lycklig, och infallet behagade. De ifrigaste Ledamöterna af Parlamentet gjorde sig en ära af att kallas *frondörer*, och detta namn blef innan kort så allmänt antaget, att ännu i dag kallar man den som talar emot Regeringen *frondör*. Men de ifrige Oppositions-Ledamöterna, voro icke nöjde att blott *heta* Frondörer; för att ännu bättre utmärka sina tänkesätt, buro de och deras anhängare hattsnören, som hade utseende af en slunga. Detta mode öfvergick snart till Fruntimmerna; man gjorde solfjädrar, ringar, juvelsmycken, allting *à la fronde*, och fortfor dermed ännu långt efter sedan sjelfva factionen hade upphört.

Mode-nyheter.

Ehuru sent på hösten, brukas ännu de hvita halmhattarne i Paris lika allmänt som vårtiden. Formen på dessa hattar har dock småningom förändrat sig; både de och alla andra hattar göras nu *à l'Anglaise*, med låg kulle och bred skärm, alldeles såsom Engelskorna bruka; och det man aldrig förr sett, de begge band, hvarmed hatten fästes under hakan, fastsys icke ofvanpå skärmen, utan inunder. Dessa band äro vanligen släta. För öfrigt nyttjas nu plymer utomordentligt mycket, och vida mer än blommor. Några hattar hafva hela kullen omflätad med band såsom ett litet Dambråde; andra hafva blott två rader af sådana rutor upptill på kullen och två rader nertill; på somliga är äfven kanten af skärmen dermed garnerad. De band som hertill brukas, äro blott hvita, så snart plymerna på hatten äro hvita, och mångfärgade, när plymerna äro Skottiska, det vill säga, af flera färger.

På lång tid hafva Parisiskorna icke nyttjat kulörta underklädningar; nu börjar man dock åter se här och der rosenröda underklädningar under hvita. Den nyaste garnering på Cambricks-klädningar är med uddar, gjorda i form af vargtänder. För öfrigt hafva några Fruntimmer börjat åter införa långa lif; men detta mode synes ej hafva framgång. Man har till och med sett en och annan med hvit Sidensars-tröja och kulört kjol. Alla dessa bruk komma ifrån England, likasom i allmänhet Engelska moder nu hafva mycken fart i Paris, under det de Franska moderna

gå till England, och likaledes der göra lycka. Denna predilection för det främmande sträcker sig dessutom icke blott till formen, utan äfven till ämnet. Man vet, huru litet sidentyger äro värderade i Frankrike, der de tillverkas i så stor mängd, och huru allmänt Cambricker nyttjas, emedan de äro gjorda af bomull, som kommer från främmande aflägsna orter. Engelskorna åter, i hvilkas Land är en så ofantlig tillverkning af bomulls-tyger, kläda sig nästan alltid i siden.

Till och med Parisiskornas knähundar, för att vara rätt moderna, måste vara af en Engelsk race, som kallas *Kiss-ney*.

Alla utlänningar, som ej varit i Paris på tio eller tolf år, och nu komma dit, yttra sin förvåning öfver den ovanligt friska hy och starka kolorit, som de finna hos nästan alla unga Fruntimmer de få se, och som är så olik de unga Parisiskornas förra utseende. Förnämsta orsaken till denna märkliga förändring är väl Vaccinationens allmänna införande; men onekligt är, att den äfven till stor del måste tillskrifvas de så kallade *robes à la vierge*, som nu brukas, och som äro mycket mindre uringade i halsen än förut, äfvensom de långa ärmarnes återinförande, hvarigenom de ständiga förkylningar, för hvilka Fruntimmerna eljest voro blottställda, förekommas. Också äro nu långa ärmar mer allmänna, än de på lång tid varit.

Midt under den öfverdrifnaste yppighet ser man i Paris ofta prof af en sällsam hushållsaktighet. Man har till ex. flera par skor, af hvilka de ena gå högre än de andra. Då man tar ett par rena hvita strum-

por, nyttjar man första dagen de mest öppna skorna. Om aftonen hafva strumporna en dam-rand efter lädret. Dagen derpå tar man derföre andra skor, som gå något högre opp, och betäcka denna dam-rand. Och har man sedan ett par skor, som äro ännu högre, kan man äfven nyttja strumporna tredje dagen. På samma sätt har man stöflor, som äro mer och mindre höga; första dagen, då man har ett par rena nankins-pantalonger, tar man de lägre stöflorna, och andra dagen tar man de högre, för att dölja den rand, som blifvit efter lädret dagen förut.

Det är äfven ett annat slag af sparsamhet, som ingenstädes torde vara så allmänt som i Paris, nemligen att lefva dåligt för sig sjelf, för att kunna lysa i verlden. En ung man till ex., mycket elegant klädd, begifver sig hvar dag kl. 12 till Boulevarden, der han ända till kl. 4 sitter utsträckt på två eller tre stolar, och lorgnerar de förbigående Fruntimren. Behöfver han under en så lång tid ingen förfriskning? Jo visserligen, men hans sittning kostar honom så mycket, att han har ingenting öfrigt till frukost. Hvad gör han då? Han har redan om morgonen försett sig med ett halft Franskt bröd, som han skurit i aflånga skifvor, och som han nu äter, under det han håller handen för kindbenet, och synes försänkt i djupa betraktelser. En annan är hvar afton på Spektaklet, och alltid ser man hans linne hvitt som snö. Man skulle tro, att hans tvätt kostar honom ofantligt, och att han ömsar åtminstone två eller tre gånger om dagen. Ingalunda. Men han går aldrig ut förrän om aftonen. Då kläder han sig, tar på sig sin nattkappa, sitt krås och sin halsduk, och begifver sig direkte till Spektaklet. Så snart detta är slutadt, går han hem, tar straxt af sig alltsammans, och lägger det åter i sina veck. Dagen derpå stryker han om det sjelf, och kan sålunda nyttja det ännu en gång med heder.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 21 OKTOBER 1815.

Olindo och Sofronia.

UR TASSOS *Gierusalemme Liberata.* *)

Medan Tyrannen bereder sig till krig, visar sig en dag Ismeno för honom; Ismeno som kan befälla en död kropp att uppstå ur grafven och återgifva den anda och känsel, Ismeno som kan med magiska ord förskräcka sjelfva Pluto i dess underjordiska palats, som nyttjar djeffarne likasom slafvar till sina gudlösa företag, och binder eller löser dem efter behag.

Fordom Christen, nu tillbedjande Mahomet, har han ej kunnat aldeles lemna sina gamla Religionsbruk, men han använder dem på ett gudlöst och oheligt sätt, och förblandar begge Lärorna, emedan han illa känner beggedera. Ur den djupa grotta, der han skild från människorna utöfvar sina svarta konster, kommer han nu i den allmänna faran till sin Herre,

*) En prosaisk öfversättning af denna sköna episod måste alltid bli utan jemförelse med Originalet; men den kan åtminstone tjena att ge mina Läsarinnor något begrepp om Tassos sublimes Poem, som få torde känna mer än till namnet.

för att åt en elak Konung vara en elakare rådgifvare.

"Herre, säger han, den fruktansvärda segrande hären ankommer. Men låt oss göra hvad oss tillhör; himmelen och jorden skola bistå vårt mod. Begåfvad med alla en Konungs och en Anförares egenskaper, har du från långt afstånd förutsett och varit betänkt på allt. Om hvar och en så uppfyller sina skyldigheter, skall denna jord bli dina fienders graf."

"Hvad mig angår, kommer jag för att deltaga i alla faror och mödor. Jag skall för min del bistå dig med ålderdomens råd och med kraften af min magiska konst. Jag skall tvinga de från himlen utdrifne Änglarne att understödja mina bemödanden. Men hvarmed jag vill börja mina trollkonster, och på hvad sätt, det måste jag förut berätta dig."

"I de Christnas Tempel är ett underjordiskt Altare fördoldt, på hvilket är en bild af den de dyrka, och som hopen gör till Moder åt deras Gud, en Gud som är född och begravven. Framför denna bild brinner oupphörligt en lampa, och en slöja omsluter den; rundtomkring hänga i ordning ett stort antal offer, dem fromma lättrogne bära dit från alla kanter."

"Men denna bild vill jag att du skall röfva derifrån, och med egna händer bära den, och nedsätta den i din Moské. Sedan skall jag belägga den med en så kraftig förtrollning, att så länge den der förvaras,

skall den vara ett säkert värn för dessa portar, och genom en ny och egen hemlighets skall inom dessa ointagliga murar ditt välde alltid vara tryggt och oföränderligt."

Så talade han, och öfvertygade Konungen. Otålig löper Tyrannen till Guds hus, tvingar Presterne, och åsidosättande all vördnad, bortöfvar den kyska bilden, och bär den till det Tempel, hvarest en dåraktig och hädisk dyrkan uppretar Himmelens vrede. På detta gudlösa ställe mumlar derefter Trollkarlen sina vederstygliga hädelser öfver den heliga bilden.

Men när solen nästa gång uppstiger på himlahalvfvet, så finner den, som blifvit förordnad till väktare öfver det orena Templet, bilden ej mera kvar på det ställe der den blifvit satt, och söker den förgäfves i hela den stora byggnaden. Han skyndar att derom underrätta Konungen, som vid denna nyhet blir rysligt vred, och inbillar sig att någon af de Trogne bortstulit och undangömt den.

Om det var ett verk af någon trogen hand eller om Himlen derigenom bevisade sin makt, icke tålande att dess Gudomliga Drottning's bild skulle befinna sig på ett så befläckadt ställe; om det bör tillskrifvas någon mensklig konst, eller ett underverk af Himlen, är ännu oafgjordt. Men för den fromme är det mer uppbyggligt att, med eftersättande af meniskornas nit och fromhet, tro det vara Himlens verk.

Konungen lät i hvar kyrka och hvart hus göra den strängaste undersökning, och kungjorde stort straff och stor belöning för den, som dolde eller uppenbarade stölden. Trollkarlen använder äfven på sin sida all sin konst för att upptäcka upphofsmannen, men förgäfvades. Himlen, i trots af honom och hans bemödanden, gör denna hemlighet för hvar och en ögenomtränglig.

Men då den grymme Konungen ser det brott, som han beständigt tillskrifver de Trogne, ej kunna upptäckas, öfverlemnar han sig åt allt sitt hat till dem, och faller i den häftigaste omätligaste vrede och raseri. Han glömmar alla betänkligheter, och vill, hvad helst det må kosta, tillfredsställa sin hämd. "Han skall dö, ropar han; mitt hot skall ej hafva varit fåfängt; hela släktet skall dö, och den okände röfvaren deribland."

"Endast att den brottslige ej blir fri, må gerna den oskyldige och rättvise omkomma. Men hvad säger jag, oskyldig? Det fins ingen enda oskyldig ibland dem; i detta förhatliga släkte fins ingen enda, som ej är fiende till vårt namn. Om de ej alla äro delaktige i brottet, äro de alla fulle af hat; må den ene dö som röfvare, de andre som Profetens fiender. Kommen, mina trogne, kommen med eld och svärd; bränn den och mörd den."

Så talade han till sitt Folk, och ryktet om faran kom ofördröjligen för de Christnas öron, hvilka, bestörte, och betagne af fasa vid åsynen af en förestående död, ej visste hvad de skulle göra. Ingen

tänkte hvarken på att fly eller att försvara sig, ingen vågade försöka hvarken ursäkter eller böner, utan rädde, obeslutsamme, afvaktade de i stillhet sitt öde, då frälsningen kom ifrån den sida de minst hade väntat.

En jungfru var ibland dem, ung men redan mogen, af ett stolt och upphöjdt tänkesätt, och af en ovanlig skönhet, men en skönhet som hon icke värddar, eller endast så mycket som ärbaheten bjuder. Och det som ännu mer ökar hennes värde, inom murarne af en trång honing döljer hon sina stora egenskaper, och undflyr alla älskares blickar och önsknin-gar, nöjd att vara ensam och obemärkt.

Men intet stängsel kan finnas, som helt och hållet döljer en skönhet, värd att synas och beundras. Du har ej velat tillåta det, Kärlek; du har röjt henne för en ynglings fikna begär. Kärlek, du som ömsom blind, ömsom försedd med hundrade ögon, betäcker de älskande med din bindel eller upplyser dem med din fackla, du har genom tusende vakter låtit en främmande blick intränga i den kyskaste jungfrubur.

Hon kallas Sofronia, han heter Olindo, begge från samma fädernesland och af samma tro. Och då han är lika blygsam, som hon är vacker, så önskar han mycket, hoppas litet, och begär intet; han vet icke, eller vågar icke upptäcka sina känslor. Hon åter antingen ser honom icke, eller ger ingen akt på honom, eller föraktar honom. Sålunda slösar den olycklige omsorger, som antingen äro icke sedda, eller lemnade utan uppmärksamhet, eller illa ansedda.

Nu höra de omtalas den rysliga domen, och tillredelserna till deras Folks eländiga mördande. Då fattar hon, lika ädelmodig som ärbar, det beslutet att frälsa sitt Folk. Den stora tankan uppeldar hennes mod, med anständigheten och den jungfruliga blygsamheten håller henne tillbaka. Slutligen segrar hennes mod, eller rättare, mod och blygsamhet förlikas, det förra blir blygsamt, den senare djerf.

(Forts. e. a. g.)

Gamla Moder.

(Fortsättning.)

Jesuit. Någon tid efter JesuitOrdens upphäfvande påfann en Krämare i Paris att göra små vaxbilder, klädda som Jesuiter, och hvilande på en snäcka. Dessa vaxbilder blefvo, i anseende till det dåvarande allmänna hatet till Jesuiterne, mycket omtyckta. Medelst en liten ståltrå kunde man efter behag låta Jesuiten komma fram och krypa in tillbaka i sitt skal. Begäret efter dessa konstverk öfvergick innan kort till en riktig vurm, och nästan i hvart enda hus i Paris såg man en dylik Jesuit stående på spegelbordet, kachelugnen eller annorstädes.

Camargo. Så hette en Opra-Dansös i Paris, som dog år 1770. Naturen hade just skapat henne för dansen. Hennes fötter voro af den skönaste form som kunde tänkas. Den Skomakare, som arbetade åt henne, gjorde i hast en ganska stor lycka, ty alla Fruntimmer i Paris ville hafva Skor *à la Camargo*.

De trodde sig derigenom bevisa, att de hade små
fötter.

Strumpeband. I gamla Grekland och Italien nyttjade Fruntimmerna ganska präktiga och dyrbara Strumpeband. Denna luxe var nödig äfven för de kyskaste flickor, emedan vid de offentliga dansarne deras klädningar voro uppfästade ända till knät. Jemväl i nyare tider hafva Strumpeband utgjort en vigtig artikel, och ofta i politiskt afseende varit ganska betydande. Man vet af Historien, att ett Strumpeband var orsaken till den äldsta Ordens instiftande i England, ett Strumpeband vållade Marlboroughs onåd, flera dylika händelser att förtiga. Och dessa Strumpeband voro visserligen både vackra och dyrbara.

Mode-nyheter.

De Parisiska Fruntimmer, som nyttja hattar à l'Anglaise, sätta dem nu mycket bakåt. En del af dessa hattar äro inunder garnerade rundt omkring med rynkad Tyll, i form af en liten mössa. På Franska hattar är återigen den modernaste färgen gult, men något mörkare än citrongult, och nästan guldgult. Dessa hattar hafva vanligen violetta eller blåa snören, plymer af endera färgen, samt en garnering af blonder. En del sådana hattar äro också utan snören, och hafva ingen annan garnering än en gul och blå svärdsilja, som är mycket stor. Sedan hattar med låga kullar, och som sättas mycket bakåt eller på sidan, åter kommit i bruk, har man äfven börjat nytt-

Ja HårCoëffurer à la Ninon, det vill säga, att utom en liten krona midt ofvanpå hufvudet, och en stor mängd korkskrufvar som falla rundtomkring ner på halsen, är det öfriga håret slätt.

En Parisisk Mode-Journal innehåller följande klagan af en ung Kavaljer öfver Handtverkarne i Paris: "Min Skomakare gör alltid sådana stöflor åt mig, att de trycka mig öfver fotknölna och äro för vida öfver vadorna. Hans skor klämma mig öfver tårna, och sitta ej på hälarne. Det är likväl den bästa Skomakaren i Paris, efter hvad man påstår. — Min Skräddare, ehuru en af de mest berömde, gör mina frackar så, att de falla af axlarne. Jag begär alltid, att de skola bli trånga i lifvet, och han gör dem tvertom. Jag begär, att magen skall vara ledig, och han sätter knapparne så, att magen blir alldeles hopklämd. Emedlertid tycker hvar och en, att jag är charmant klädd; men det är blott jag sjelf som vet hvaruti det charmanta består, och som känner mig ibland klädd såsom jag sutte fast i ett skrufstäd, och ibland som jag vore insvept i ett täcke. — Min sömmerska har den idén att göra mina skjortkragar mycket höga, ehvad jag må säga derom, och min tvätterska stärker dem så styft, att de hela dagen skafva och gnaga och skära mig i öronen. — Min Hattmakare mäter, hvar gång han skall göra mig en ny hatt, sorgfälligt hufvudets form och tjocklek, och likväl gör han alltid mina hattar för trånga. Jag begär att få lätta hattar, och han skickar mig tjocka och tunga. Jag vill ha lagom bred skärm, och han gör mig hattar som äro nästan utan skärm. Hvad dagliga plågor måste man icke uthärda, för att vara klädd i Paris."

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 28 OKTOBER 1815.

Olindo och Sofronia.

(Fortsättning.)

Ensam framträder den unga mön midt ibland folket; utan att dölja sina behag, utan att blotta dem, går hon med nedslagna ögon och öppet flor, och inger vördnad genom sin ädla blygsamhet. Man kan icke rätt säga, om det är prydnad eller vårdslöshet, om det är konsten eller slumpen, som ger henne detta intagande utseende; men genom Naturen, Kärleken, Himlen, som gynna henne, blifva sjelfva hennes vårdslösheter konstgrepp.

Sålunda ådragande sig allas blickar, går den stolta qvinnan, utan att se på någon, och framträder ända till Konungen; icke heller häfvar hon, då hon ser hans vrede, utan möter oförskräckt hans vilda uppsyn. "Jag kommer, Herre, säger hon till honom, för att bedja dig uppskjuta din vredes utbrott, och tygla ditt folk; jag kommer att upptäcka och öfverlemna åt dig den brottslige, som du söker, och af hvilken du är så högligen förolämpad."

Vid detta blygsamma men frimodiga tilltal, vid den plötsliga glansen af så stolta och kyska behag, började Konungen, liksom förvirrad, liksom underkufvad, stilla sin vrede, och mildrade sin grymma uppsyn. Om hon haft mindre stränghet i ansigtet, eller han i själen, så hade han fattat kärlek för henne; men en bister skönhet intager ej ett bistert hjerta, och smek är kärlekens föda.

Antingen var det häpnad, eller var det makten af hennes behag, eller var det vällust, men kärlek var det icke, som rörde det grofva hjertat. "Berätta mig allt, sade han till henne; se, jag ger redan befallning, att intet ondt må vederfaras ditt Christna Folk." Och hon svarade: "Den brottslige står för din åsyn; stölden, Herre, är denna handens verk; jag har röfvat bilden, jag är den som du söker, och mig bör du straffa."

Så afvände hon den allmänna faran, i det hon modigt uppoffrade sig sjelf, och gjorde sig ensam olycklig. Hvilken stolt och ädel osanning, eller var sanningen någonsin så vacker, så beundransvärd? Tyrannen, ett ögonblick tvehågsen, lamnar sig icke så hastigt, som vanligt, åt sin ursinniga vrede. Han ransakar henne sålunda: "Jag vill, att du för mig upptäcker, hvem som rådt dig och hvem som hjälpt dig i denna sak."

"Jag har icke velat, svarar hon honom, göra någon annan i ringaste måtto delaktig af min ära. Ensam har jag varit medvetande af min hemlighet, ensam

rådgifvare och ensam verkställare." — "Det är således dig allena, ropade han, som min hämd och min vrede skall drabba." — "Det är rättvist, sade hon; då jag ensam skördat äran, tillhör det mig att ensam lida straffet."

Nu började Tyrannen åter upptändas af vrede. "Hvar har du gömt bilden" frågade han henne. "Jag har icke gömt den, svarade hon, jag har uppbränt den; och jag har ansett för en berömlig gerning att uppbränna den. Ätminstone skall den nu ej mer kunna våldföras af de Otrognes befläckande händer. Herre, söker du tjuften, eller det stulna; den förre ser du här, det senare skall du i evighet aldrig återse."

"För öfrigt är jag ingen tjuf, och min gerning är ingen stöld. Det är rättvist att återtaga det, som med stor orättvisa blifvit taget." I det hon uttalar dessa ord, ryter Tyrannen emot henne med en hotande röst; hans vrede har inga gränser. Dygd, frimodighet, skönhet, hoppens ej mer någon förskoning; mot denna ursinniga vrede gör kärleken fåfängt en sköld af hennes retande behag.

Den vackra mön blir gripen, och Konungen, som nu återtagit hela sin grymhet, dömmar henne att brännas på bålet. Redan ryckes slöjan och den kyska manteln af henne; redan tryckas hennes fina armar af de grofva kedjorna. Men hon tiger, och hennes starka själ låter henne ej känna någon förskräckelse, endast en obetydlig rörelse; och rosorna på hennes

kinder förvandlas i en färg, som icke är blekhetens, utan oskuldens kännemärke.

Emedlertid hade den stora händelsen blifvit bekant, och folket lopp till från alla sidor. Äfven O-lindo skyndade dit; saken var viss, men personen ännu osäker; han fruktade, att det kunde vara hans älskarinna. Och då han verkligen såg den vackra fången, icke allenast som skyldig, utan som dömd, då han såg bödlarne sysselsatte med sin grymma förrättning, trängde han skyndsamt genom hopen.

Och ropade till Konungen: "Hon är icke skyldig, denna jungfru är icke skyldig till stölden; hon är galen att berömma sig deraf. En ensain oerfaren qvinna har ej kunnat fatta, ej våga, ej utfora ett så stort verk. Hur har hon kunnat bedraga väktarne? och genom hvad konstgrepp har hon bortröfvat Guds dinnans heliga bild? Om hon gjort det, må hon berättas på hvad sätt. Jag, Herre, har stulit bilden." Ack, så stor var hans kärlek, ehuru icke besvarad!

Derefter tillade han: "Om natten upplättrade jag ända till det ställe, hvarifrån Er höga Moské får både luft och dager, trängde mig igenom en smal öppning, och kom på det sättet in genom otillgängliga vägar. Mig tillhör äran, mig tillhör också döden; må hon ej få tillegna sig mitt straff. Mina äro dessa kedjor, för mig må dessa lågor antändas, och för mig må detta bål vara tillredt."

Sofronia upplyfter ögonen, och betraktar honom

med en mild medlidsam blick. "För hvad orsak kommer du hit, olycklige men oskyldige yngling? Hvilket råd leder dig, eller hvilket raseri betager dig? Är jag då icke utan dig i stånd, att uthärda allt hvad en uppretad menniska kan göra mig? Äfven jag har mod, så mycket som fordras för att en enda gång lida döden, och jag begär ingen följeslagare."

Så talar hon till älskaren, men ingenting förmår honom att återtaga sina ord eller afstå från sin föresats. Sublima skådespel, der den högsta dygd och kärlek äro i strid med hvarandra, der döden är segervinnarens pris, och den öfvervunnes öde är att frälsas! Men desto mer uppretas Konungen, ju mer dessa begge täfla om att taga skulden på sig sjelfva.

Han anser sig skymfad deraf, och tänker att den som föraktar straffet, föraktar honom sjelf. "Tron dem begge, säger han, både hon och han må segra, och deras belöning blifva sådan som de förtjena." Derpå ger han tecken åt bödlarne, som straxt äro tillreds att belasta ynglingen med kedjor. Och nu bindas de begge vid samma påle, med ryggen emot hvarandra, och ansigtet fränvändt.

Redan tillredes bålet omkring dem, redan uppblåses elden med blåsbälgen, då ynglingen utbrister i klagorop, och säger åt den som är bunden ihop med honom: "Är då detta det band, hvarigenom jag hoppades blifva förenad med dig, såsom min följeslager ska genom lifvet. Är detta den eld, hvaraf jag trodde att våra hjertan skulle brinna med en lika låga?"

”Andra lågor, andra band hade kärleken lofvat mig; andra bereder mig ett hårdt öde. Grymt, ack alltför grymt, har det åtskilt oss under lifvet; ännu grymmare förenar det oss i döden. Åtminstone har jag den tillfredsställelsen, efter du också måste dö på ett så rysligt sätt, att vara din följeslagare på bålet, då jag ej fått vara din följeslagare till äkta sängen. Det är ditt öde jag begråter, men icke mitt, ty jag dör vid din sida.”

”Ack, hvad döden skall synas mig outsägligt lycklig, hvad mina plågor skola vara ljufva, om jag vinner så mycken gunst af ödet, att vi i vårt sista ögonblick falla på en gång, förenade med sköte mot sköte, och jag får utblåsa min anda vid din mun och mottåga dina sista suckar!” Så talar han gråtande; men hon förebrår honom med mildhet, och bestraffar honom med följande ord.

”Min vän, detta ögonblick fordrar andra omsorger, andra bekymmer, af ett ädlare slag. Hvarföre tänker du ej på dina synder? Hvarföre kommer du ej ihåg den rika belöning som Gud lofvat de goda? Lid i Hans namn, så skola plågorna blifva ljufva, och glad skall du längta till de himmelska boningar. Se huru vacker himmeln är, se Solen som tycks kalla oss till sig, och låt trösta dig af denna syn.”

Härvid utbrister det hedniska Folket i snyftningar och tårar. Äfven de Trogne gråta, men med mycket saktare röst. Till och med Konungen känner en rörelse af, jag vet icke hvad för en ovanlig vek-

het genomtränga sitt hårda bröst. Men så snart han märkte det, blef han sjelf förbittrad deröfver, bortvände ögonen, och begaf sig bort, utan att låta beveka sig. Du ensam, Sofronia, deltagar ej i den allmänna sorgen, och då alla gråta öfver dig, är det blott du som icke gråter.

(Forts. e. a. g.)

Gamla Moder.

(Fortsättning.)

Eldskärmar à la Monteynard. Markisen Monteynard var en tid Krigs-Minister under Ludvic XV:s Regering. Han var hatad af Hoffolket, som genom sina ständiga klagomål öfver honom så uttröttade Konungen, att Monteynard slutligen fick en vink att taga afsked. Men Monteynard låtsade ej förstå denna vink, han envisades att vara Minister, och behöll verkligen sitt Embete ännu en lång tid derefter. I anledning häraf gjorde man eldskärmar *à la Monteynard*, som föllo ner och uppreste sig af sig sjelfva, allt efter behof och önskan.

Chaconne. Så kallas egentligen en slags Opera-Aria, hvaruti man gör flera kupletter på samma noter, som beständigt upprepas. Men under Ludvic XIV:s Regering betecknade man äfven med detta ord ett band, som nyttjades att knyta ihop skjortkragen, och som hängde långt ned på bröstet. De unga Her-

rarne på den tiden voro alltid sorgfällige att sätta detta band så att det väl syntes.

Dramatik.

Den 9 Okrober uppfördes på Kongl. Stora Teatern första gången *Olle Nötboms Försviflan*, Komedi i en Akt med Sång. Då detta var den första nya pjes som gafs sedan Teaterns öppnande denna termin, väntade man att finna någonting, som åtminstone icke vore sämre än vanligt. Att man hade liksom med flit, valt den uslaste af Tyskarnes dåliga Operetter, för att öfverföra på vår skådeplats, borde ej förmodas, då man från Franska Teatern har en så rik tillgång på goda stycken af det slaget. Denna sällsamhet har likväl inträffat, och Allmänheten har blifvit regalerad med ett Teaterstycke, författadt i den gröfsta pöbelstyl, och tillika så dumt och osmakligt i alla afseenden, att man vet icke rätt, om man bör förundra sig mera öfver dialogens eller planens oduglighet. Egentligen finnes i denna pjes alldeles ingen plan; den är blott en lång fortsättning af grofheter och radotterier. Att säga något vidare derom, vore öfverflödigt, då Allmänheten redan nog tydligt visat sitt missnöje, och den således förmodligen ej vidare kommer att uppföras. Sjelfva Herr *Hjortsbergs* skicklighet har ej kunnat rädda denna eländiga farce från sitt välförtjenta öde.

Gravuren N:o 6 medföljer nästa Blad.

Tryckt hos FR. CEDERBORGH & Comp.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 4 NOVEMBER 1815.

Olindo och Sofronia.

(Fortsättning och Slut.)

Midt under den öfverhängande faran, visar sig en krigare (eller som synes vara det), af ett stolt och ädelt utseende, och förräder genom sin främmande drägt och vapenrustning, att han kommer ifrån en långväga vandring. Den Tiger, som pryder hans hjälm, ådrager sig allas ögon, såsom ett väl känt tecken; ett tecken, som nyttjas af Clorinda i fält. Man slutar deraf, att det är hon, och man bedrager sig icke.

Denna sköldmö hade från sin spädaste ålder föraktat alla qvinliga plägseder och yrken. Till Arachnes arbeten, till nålen och sländan, vårdade hennes stolta hand aldrig nedlåta sig. Hon undslodde vekliga kläder, och instängda boningar. Men kyskheten kan bevaras äfven i lägren; hon väpnade sin uppsyn med stränghet, och sökte med flit göra den grym, men så grym den var, så förtjuste den.

Ännu späd kunde hon med barnslig hand styra

en häst, både med hårda och lösa tyglar; handterade spjutet och värjan, härdade sina lemmar med brottande, och gjorde dem smidiga i kapplöpning. Derefter förföljde hon genom skogar och berg det stolta lejonets och björnens spår. Slutligen gick hon i krig, och så mycket hon i skogarne visat sig emot vilddjuren, så mycket syntes hon i striden vara ett vilddjur emot män.

Hon kom nu ifrån de Persiska landsändar, för att med all sin kraft motså de Christne. Dock redan förut hade hon många gånger bestrött marken med deras stympade lemmar, och blandat vågorna med deras blod. Vid hennes ankomst hit var det första föremål som visade sig för hennes blickar, tillredelserna till dödsstraffet. Nyfiken att se de brottslige, och veta för hvad missgerning de äro dömda, jagar hon sin häst fram till stället.

Hopen viker undan, och hon stannar att på nära håll betrakta de begge sammanbundna offren. Hon märker, att den ena tiger och den andra suckar, och att det svagaste könet visar här den mesta styrka. Hon ser honom gråta såsom en människa, intagen af medlidande, icke af farhåga eller ängslan för sin egen räkning; och henne deremot tiga, med ögonen så orörligt fästade på Himlen, att hon redan fore döden syntes skild ifrån denna världen.

Clorinda blef rörd, och tog så mycken del i begges öde, att hon fällde några tårar. Dock kände hon mer ängslan öfver den som icke var ängslig; dennas

tystnad rörde henne mer, den andras jemmer mindre. Utan att längre dröja, vände hon sig till en gammal gråhårig man, som stod vid hennes sida: "Ack, säg mig, hvilka äro dessa? och hvad är det som för dem till döden, antingen olyckan, eller deras brott?"

Så frågade hon honom, och han svarade i kort-
het, men fullständigt, på hennes fråga. Hon blef förvånad af det hon hörde, och insåg ganska snart, att de begge voro lika oskyldige. I samma ögonblick har hon inom sig beslutit att förhindra deras död, så vidt hon förmår genom sina föreställningar eller vapen. Hon hastar fram, och låter släcka elden, som redan är dem hardt nära, och säger till bödlarne.

"Ingen af Eder må ha den djerfheten att gå vidare i denna grymma förrättning, innan jag talat med Konungen; jag lofvar Er säkert, att han ej skall tilltala Er för detta uppskof." Bödlarne lydde, betagne af hennes höga och majestätliga utseende. Derefter gick hon att söka Konungen, och träffade honom på vägen, kommande till hennes möte.

"Jag är Clorinda, sade hon; du har kanhända någon gång hört mig nämnas. Jag kommer, Herre, för att bistå dig uti den gemensamma Trons och ditt Rikes försvar. Jag är färdig, befall blott, till hvarje företag, jag fruktar ej de stora, och föraktar ej de små. Vill du nyttja mig på öppna fältet, eller inom murarnes omkrets, jag nekar till intetdera."

Hon tystnade, och Konungen svarade: "Hvilket

Land är så vidt skildt ifrån Asien, eller ifrån Solens bana, ärorika jungfru, der ditt namn icke är bekant, och dit ej ditt ärofulla rykte hunnit? Ja! när ditt svärd förenas med mig, är jag tryggad mot hvarje fara och styrkt mot all fruktan. Ja, om en stor krigshär kom att förena sig med mitt läger, skulle jag dock ha säkrare förtrostan till dig."

"Nu, nu tycker jag, att Gottfrid dröjer längre än han borde, att komma hit. Men du begär, att jag skall använda dig; stora och svåra företag äro de enda, som jag tror vara dig värdiga. Jag lemnar dig befalet öfver våra krigare, och förordnar att du skall anförä dem." Så talade han, och hon tackade honom med blygsamma men smickrande ord. Derefter fortfor hon sålunda:

"Visserligen måste det synas något ovanligt, att belöningen skall föregå mina tjenster; men din godhet inger mig förtroende. Jag önskar att du, till pris för det gagn jag kan komma att göra dig, vill skänka mig dessa brottslingars frihet. Jag begär det endast som en skänk, ehuru väl de äro dömde, om också deras brottslighet ej vore tvifvelaktig, på ett alltför hårdt och obevekligt sätt. Men jag förtiger det, och jag förtiger jemväl de tydliga bevis, hvaraf jag slutar till deras oskuld."

"Jag vill blott säga, att här tror man allmänt, att de Christne bortröfvat bilden; men jag tänker helt olika med Er, och jag är i sanning icke utan stora skal till min tanka. Det var en yänvördnad mot

våra lagar, att göra det hvartill Trollkarlen öfvertalade dig; dessa lagar tillåta ej att hafva bilder, och allraminst främmande afgudabilder, i våra Tempel."

"Jag vill således helst tillskrifva Mahomet det underverk som skett, och förmodligen har han gjort det, för att visa oss att det ej är tillåtet att befäcka hans Tempel med främmande Religioner. Må Ismeno aflägga sina tapperhetsprof genom besvärjelser, han hvars trollkonster äro i stället för vapen; men vi krigare, låtom oss nyttja svärdet, deruti består vår konst, och blott på den böra vi förtrösta."

Sedan hon sagt detta, tystnade hon; och Konungen, ehuru hans uppretade sinne svårligen kunde röras af medlidande, ville dock gerna göra henne till viljes; klokheten öfvertalte honom, och den bedjandes betydighet rörde honom. "Må de behålla sitt lif och sin frihet, svarade han, och må ingenting vara en så stor förespråkare förvägradt. Lika mycket, om det är rättvisa eller nåd; äro de oskyldige, så frikänner jag dem, äro de brottslige, så vill jag förlåta dem."

På det sättet blefvo de frälste. Men sällsamt var i sanning Olindos öde; och hans exempel kan visa, att en sann kärlek slutligen förmår uppväcka genkärlek i ett ädelt bröst. Han går ifrån bålet till brudsängen, och redan är han förvandlad ifrån en likgiltig älskare till en älskad make. Han ville med henne dö; hon kan ej neka, efter de icke dogo tillsammans, att med honom lefva.

Om Drottning Christina.

Den bekante *Colteau*, som i 24 år var Reformert Prest i Stockholm, och är Ledamot af Kongl. Vetenskaps-Akademien härstädes, har nyligen i Paris utgivit *Drottning Christinas Historia* i 2 volumer i 8:o. Ehuru det mesta af dess innehåll naturligtvis redan är bekant, finner man der likväl åtskilligt, som äfven för Svenska Läsare är nytt. Såsom prof vill jag anföra följande berättelse om Drottningens mottagande i Paris. Hon hade kort förut i Rom hållit ett mycket lysande intåg, och undfått Påfvens välsignelse. "I Frankrike väntade henne nya vördnads-offer. Den 8 Sept. 1656, redan tidigt om morgonen, tågade mer än 16,000 man af Parisiska Milisen och 10,000 hästar ut ur Staden, för att begifva sig till Conflans, der Drottningen hade legat om natten. Officerarnes och Manskapets kläder, munderingar, hästar, allt lyste af den utomordentligaste prakt och rikedom. Marskalken de l'Hopital, Guvernör i Paris, anförde sjelf troppen, och hade omkring sig fyra Pager, och Kapitenen samt 30 man af sitt eget Garde. Drottningen begaf sig på vägen omkring kl. 3 eftermiddagen; hon åkte i en öppen kalesch, och for ganska långsamt i anseende till den stora mängd folk, som uppfyllde hela landsvägen. Sedan hon hvilat några ögonblick i Vincennes, färdades hon vidare till St. Mandé, der hon intog en collation, hvarefter hon satte sig till häst. Hon hade en hatt prydd med svarta plymer, en rock besatt med guld- och silfver-galoner, en mans-halskrage, men ingen värja; den häst, på hvilken hon red, var hvit och ganska rikt utsirad. Vid Barrieren höll Stads-Pre-

fecten ett Tal till henne, hvarest han på knä ville öfverlemna henne Stadens nycklar, men hon befallde honom i samma ögonblick stiga opp. Konungens hundra Sveitsare följde henne ifrån porten St. Antoine, med standaret, som bars af fyra Stadens Embetsmän. Under tiden helsades hon med kanonskott ifrån Bastiljen, Arsenalen och Boulevarden. Kl. $\frac{1}{2}$ till $\frac{3}{4}$ om aftonen ankom hon till gatan St. Antoine, sedan hon öfver 4 timmar varit på vägen, i anseende till den folkhop som samlat sig öfverallt. Hon for nu öfver Place Royale, och begaf sig vid facketsten till Notre Dames Kyrka. Domkapitlet mottog henne två famnar utom porten, och Te Deum blef afsjunget. Då hon kom ur kyrkan steg hon åter i kalesch, och blef ledsagad till Louvren, der hon fann rum för sig inredda på Konungens befallning. Mer än 200,000 människor hade denna dagen gått ut ifrån Paris till hennes möte; alla gator, der tåget gick fram, voro besatta med folk, äfvensom alla fönster och alla för tillfället uppbyggda ställningar. Man anmärkte, att Christina icke visade den minsta förundran, utan snarare en slags liknöjdhet; hon var från sin spädaste barndom van vid vördnadsbetygelser."

"Sedan hon tillbragt flera dagar i Paris, begaf hon sig till Compiègne, der Hofvet var. Sällsamheten af hennes klädsel, hennes fria maner, och hennes deciderade ton, gjorde i början ett ofordelaktigt intryck på Drottningen och på större delen af Hofvet. Men sedermera vann hon allas bifall genom sitt öfverlägsna förstånd, sin intagande conversation, och de artiga saker hon visste att säga i rättan tid och med en ton

af uppriktighet som gjorde dem ännu mer angenäma. Enke-Drottningen tillstod för sina Fruntimmer, att första fjerdedelstimman hade hon blifvit förskräckt för denna Amazon; men sedan hon fått närmare betrakta henne, och hört henne tala, hade bestörtningen förvandlat sig i tillgifvenhet. Hofmännen hade haft den plan, att roa sig på den främmande Prinsessans bekostnad, och göra gäck af henne; men hon höll dem på sådant afstånd, att de nödgades beundra henne.”

Förklaring öfver Gravuren N:o 6.

Fig. 1. *Hår-Coëffure. Tröja och Klädning af Cambrick. Hvita handskar. Hvita skor.*

Fig. 2. *Halmhatt. Klädning med aderton veck Ridicule i form af skjutväska. Skinnhandskar. Gula skor.*

På *SOFROSNE* för innevarande år, som ännu finnes komplett ifrån början, kan prenumereras i Utter & Comp:s Boklåda med Två Riksdaler 24 sk. Banko.

På de 8 *colorerade gravurer*, som åtfölja detta Blad, föreställande *Engelska och Franska Fruntimmers-Costumer*, kan särskilt prenumereras med Två Riksdaler Banko.

Dessa plancher, som både till gravure och colorering äro jemgoda med de bästa utländska, säljas äfven styckevis för 24 sk. Banko.

Tryckt hos *FR. CEDERBORGH & Comp.*

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

 STOCKHOLM DEN 11 NOVEMBER 1815.

Underrättelse.

Om man bör dömma af Prenumeranternes antal, så har detta Blad blifvit mottaget med mer välvilja än det förtjent. Utgifvaren har ej haft tillfälle att egna deråt all den omsorg han bort, han har blott kunnat göra en förberedelse att upnå det ändamål han föresatt sig. Det är således en dubbel förbindelse han har att fortsätta sitt Blad, först att svara mot sina Läsarinnors godhet, som täckts öfverse med hans brister, och för det andra, att vidare utföra den idé, som ligger till grund för hans företag, och som hittills ganska ofullkomligt utvecklat sig. Då han i följe häraf besluter, att äfven nästa år fortfara med utgifningen af detta Blad, är det med den allvarliga föresats att, så vidt hans tid och förmåga tillåter, göra det mer både nyttigt och nöjsamt än det varit, och under det hopp, att hans Läsarinnor ej skola för det följande undandra honom den bevägenhet, hvarmed han intill närvarande stund varit hedrad. Hvillkoren för Prenumeranterne blifva de samma som innevarande år,

Enkan i Luzy.

(En verklig händelse, som timat i början af förlidet år).

Fru Miller var Enka efter en Handlande, som bodde i den lilla Staden Luzy i Bourgogne. Hennes man ansågs allmänt för rik, ända tills han dog, då det befans att hans skulder utgjorde mer än hans tillgångar. För att likväl hedra hans minne och betala hans Borgenärer, uppoffrade Enkan en del af sin hemgift, och då hennes släktingar föreställde henne, att om hon ej tänkte på sitt eget väl, borde hon åtminstone tänka på sitt barns, svarade hon: Jag tänker också derpå; men jag anser för bättre, att min son är fattig och bär ett obefläckadt namn, än att han är rik och arfvinge till en Bankruttör. Detta ädla tänkesätt tillvann henne allmän aktning i Luzy; i en större Handels-Stad hade man tilläfventyrs skrattat åt henne. Allt hvad hon fick i behåll, var en årlig inkomst af 1000 Francs, och ett litet hus i Staden Luzy, som hon sjelf bebodde. Men nöjd med denna inskränkta lott, sysselsatte hon sig endast med sin sons uppfostran, och hushållade så sparsamt, att hon af sin ringa inkomst alltid hade något öfrigt till de behöfvandes understöd.

Hennes förtrognaste vän i Luzy var en Fru Bernard, som bodde i huset nästintill. Denna Fru var fattig och enka liksom hon sjelf, och hade en enda dotter, af samma ålder som Fru Millers son. Begge barnen voro födde just på samma dag, och nästan på samma timma. De hade blifvit döpte tillsammans, voro begge blonda och något lika till utseendet, och

uppfostrades också nu tillsammans. Gossen hette Alexis, och flickan Emili. De älskade hvarandra först som syskon, men snart förvandlades denna lugna tillgifvenhet i en ljufvare och starkare böjelse, och mödrarne, som från deras första barndom haft för afsigt att förena dem, gäfvö med glädje sitt samtycke till deras förlofning. Så tillbragte de unga älskande flera lyckliga år, utan att någonting störde deras kärlek. Ett betydligt arf af 150,000 Francs, som oförmodligen tillföll Emili, väckte väl i början hos hennes Mor något högmod, men Emilis värtaliga kärlek segrade öfver Modrens ärgirighet, och Fru Bernard förnyade alla de löften hon förut gifvit åt Alexis's Mor.

Emedlertid fortfor kriget med häftighet. Det olyckliga återtåget ur Ryssland hade förstört kärnan af Franska Arméen. Alla ynglingar i Frankrike kallades till vapen. Alexis var sjutton år, han fick order att marschera, och han önskade det sjelf. Oaktadt sin Mors förtviflan och Emilis tårar, tog han tjänst vid ett Dragon-Regemente. Efter hans afresa, tog Fru Miller nyckeln till hans kammare, och sade: Ända till dess min son återkommit, skall hvarken jag eller någon annan inträda i detta rum. Hon tillbragte nu merendels hela dagarne tillsammans med den bedröfvade Emili, som endast talte om Alexis, och endast tänkte på honom. Han hade lofvat skriva vid hvar affär som föreföll, och han höll länge ord. Men efter slaget vid Brienne fick man inga vidare nyheter ifrån honom. Emili, som hittills visat temligt mycket mod, blef nu på en gång alldeles förtviflad. Alexis Mor, redan förut nog ängslig, kunde ej uthärda Emilis sorg

och tårar; hon upphörde att se henne, hon mottog ingen människa mer. Så lefde hon i den djupaste enslighet, och hennes ångest ökades med hvart ögonblick.

En morgon, då Fru Miller stod i sitt fönster, såg hon en kärra uppfylld med sårade, som återkommo från Arméen, stanna utanför porten. Vid denna syn genomträngde tusen stridiga och förvirrade känslor hennes bröst. Kanhända är han deribland, sade hon med en rysning, blandad med någon glädje. Hon kastade en hastig blick på kärnan. Sex sårade lågo utsträckta jemte hvarandra; inom ett ögonblick hade hon granskat alla uniformerna, men hennes sons var icke deribland. Emedlertid steg hon ner till porten, för att mottaga en af dessa olyckliga, som alla syntes nära döden. Hon begärde, att man skulle lemna henne den yngste utaf dem. Se här är en, svarade man henne, som knappt kan vara aderton år gammal. Hon hade nyckeln till sin sons kammare i handen; hon ville der låta vårda den olycklige. Hans ena arm var i band, och hans hufvud var så omveckladt, att man ej kunde se hans anletsdrag. Enkan vågade ej heller se på honom, emedan han var afsvimmad. Hon ropade en liten flicka, som hon nyss tagit i sin tjänst, gaf henne nyckeln, och sade: För denne olycklige soldat i min sons kammare, och låt honom ligga i hans säng; denne gerning skall bringa mig välsignelse. Derpå skickade hon efter en Fältskär, och en Barmhertighets-Syster kom sjelf och tillbjöd sig att vaka öfver den sjuke. Sedan Fältskären undersökt blessurerne, förklarade han, att denne soldat hade blott 24 timmar att lefva. Enkan hade ej mod att gå in till ho-

nom; hon kunde ej se en yngling dö i sin sons säng, under det hon var okunnig om denne sons öde. Hon bad Gud för honom, hon gret, och skickade honom allt hvad som kunde vara honom nyttigt. Följande dagen kom man att säga henne, att den sjuke lefde ännu, men att han beständigt yrade, ock talte ofta om sin mor. Detta rörde henne ännu mer. Ack, sade hon, om min son är blesserad, måtte han falla i en Mors händer, som sjelf är orolig öfver sitt barn! Mot aftonen kom Fältskären att säga henne, att den sjuke var mycket bättre, och att han till och med skulle svara för hans lif, om ej yrseln beständigt fortfore. Han inbillar sig, sade Fältskären, att han är i sin kammar och i sin egen säng, och begär att få se sin Mor! Ack, sade Fru Miller, han har en Mor, som han älskar? Jag vill vara hans Mor, tills han återfinner den rätta! I det samma kom äfven Barmhertighets-Systemen, och sade, att den sjuke gret, och ville nödvändigt se sin Mor. Nå väl, sade Fru Miller, jag vill se honom; jag skall med mer tillförsigt be Gud vid hans säng! Derpå gick hon dit, och i samma stund hon steg in i rummet, hörde hon honom ropa till henne: *Min Mor! Min Mor!* Vid denna röst, på hvilken hon ej ett ögonblick kunde misstaga sig, störtade hon fram till sängen, och fattade honom i sina armar; det var Alexis. Hvem kan måla beggaderas glädje? Han hade på slagfältet blifvit plundrad, och som man funnit honom naken, hade man satt på honom en främmande uniform. Emili blef på stund esterskickad, och gjorde glädjen fullkomlig. Alexis tillfrisknade långsamt. Först efter åtta månader återfick han fullkomligt sin helsa. De begge älskande blefvo då för-

enade, och den goda Enkan njuter nu fullkomlig belöning för sin moderliga ömhet och sina dygder.

Mode-nyheter.

Ehuru de hvita halmhattarne ännu mycket brukas i Paris, börja de dock redan mer och mer utträngas af andra slags hattar, hvaraf man finner en stor mångfaldighet både till ämne och form. De märkligaste äro: af grönt Krusflor, garnerade med blonder och hvita band; af gul broderad Tyll, prydde med gula plymer, gul jasmin eller gula törnrosor; samt af svart Tyll, med hvita plymer som hafva svarta strimnor i ändarne, eller ock med törnrosor, antingen röda eller gula. Hattar af svart Sammet ser man också redan; de hafva låg och vid kulle, skärmen lika bred rundtomkring, och framtill ett Sammetsband, som är hopfastadt med ett tvers före sittande stålspänne. Man har till och med sett några svarta halmhattar, garnerade med lilas band, men få. Mer allmänna äro hattar af hvit broderad Tyll, prydde med valkar af Sidensars, och besatte med helt hvita plymer, eller ock hälften hvita och hälften blå. Blonder brukas nu mycket, icke allenast att garnera, utan att helt och hållet öfverkläda hattar dermed; stundom är det blott skärmen, stundom äfven hela kullen, som är betäckt med blonder. En del hattar hafva rundt omkring kullen breda remсор som sitta rätt uppifrån nedåt. Af de så kallade Engelska hattar äro somliga så gjorda, att de äro nedböjde öfver pannan, men stå ut ifrån kinderna. Hvad de hvita halmhattarne angår, hafva de länge nyttjats utan foder; numera fodras de ömsom med lilas, ro-

senrödt och himmelsblått; fodret synes så mycket bättre, som hatten både öfver pannan och baktill är uppvikt. De modernaste blommor för det närvarande äro Tusensköner; de brukas af alla färger, stundom af sex eller sju olika färger på en och samma hatt, men merendels af en enda färg, som då bör passa ihop med färgen på hatten. T. ex. på en hvit hatt sättes gula eller gröna Tusensköner, på en gul hatt blåa o. s. v. Dessa blommor nyttjas antingen i en stor bukett, eller ock gör man deraf en krans, som räcker rundt omkring hela hattkullen; men är kransen mycket liten och oval till formen, så sättes den framtill på kullen, då den ser ut nästan som de metallspännen, hvilka nyttjas på Sammetshattar. Cambricks-Schaletter med Pelegrimskragar nyttjas så långa, att de alldeles dölja gördeln eller (som det hos oss kallas) skärpet, och ändarne framtill räcka ett stycke nedom medjan; garneringen på dessa Schaletter är helt slät, fastsydd vid midten, och rynkad i runda veck. Mantelletter af spetsar eller broderad nettelduk, med två eller tre remsor öfver hvarandra, nyttjas mycket.

I Paris är det nu någonting ganska vanligt, att både karlar och fruntimmer färga sitt hår. Också ser man nästan dagligen utbjudas nya tillredningar af *Färgpuder*.

Den modernaste Hår-Coëffure i Paris är nu följande. Hela bakhåret insvepes i en fläta af perlor, som är mer än fyra finger bred, och denna fläta fästes med en knut på sidan. Derofvanpå sättes sju eller åtta helt små hvita eller kulörta plymer. Framtill äro endast korkskrufvar.

En skarpsynt Observatör i Paris har anmärkt följande, angående Fruntimmernas val af klädningar. Då man ser ett Fruntimmer om hösten med en klädning, som är mycket öppen i halsen, så är det tecken till ett oförsigtigt koketteri. Ser man henne med en rosenröd eller hvit eller himmelsblå Levantins-kläd-

ding, helst till fots, är det också tecken till koketteri, men derjemte tecken till elak smak, och den högfärd som finnes hos den halfrike. Har hon svart Tafts-klädning, är det tecken till fattigdom.

Ehuru stor luxen är i Paris, förhåller det sig likväl der som på andra ställen, och äfven hos oss, att så snart man har en ny klädning på sig, blir man straxt skådad, frågad, plågad af en hop menniskor, som ej veta hvad granlagenhet är, och bära sig åt som de aldrig hade sett någon snyggt klädd. Till ex. Hvad är det der för färg? — Det är ju meleradt grått och grönt. — Men hvarföre har du valt en sådan färg? den är ej vacker. — Jag vet icke, jag har ej valt den sjelf. — Hvad är det för slags kläde? — Det kan jag ej svara på? Jag har aldrig vinlagt mig om sådant. — Det är fint och smidigt. Hos hvem är det köpt? — Allt det der är saker, som jag ej känner. Jag har en Skräddare som bestyr om allt. Så snart jag vill hafva en ny klädning, skickar jag dit min betjent med en liten lapp, hvarpå jag blott skriver hvad jag åstundar, och i ögonblicket har jag det färdigt. — Hur mycket kostar det dig då? — Det mins jag icke mer. Fråga min betjent derom. Han vet det bättre än jag. Farväl. Kanske vi råkas i afton. Men för all del, tala ej mer om min nya frack.

Det har länge varit brukligt att nyttja tallrickar med olika målning. Men hittills hade man chimeriska eller ingenting betydande figurer. Numera ser man i de Parisiska Postlins-Magasinen sådana serviser, der på hvar tallrick något särskilt djur är afmåladt. Man kan på det sättet studera Natural-Historien, under det man äter. Alla djur, som Buffon beskrifvit, har man aftecknade på en dylik servis. Man har äfven ett annat slag af tallrickar, som likaledes äro af måladt Postlin, och föreställa hela raden af främmande uniformer som varit sedda i Paris.

Sofrosyne.

Ett Blad för Svenska Fruntimmer.

STOCKHOLM DEN 18 NOVEMBER 1815.

Julie,

eller konsten att bibehålla karlarnes kärlek.

(Från Fransyskan.)

För att vinna beundran och dyrkan, är det nog att äga skönhet och talanger; men att ingifva en oföränderlig kärlek, dertill fordras en egen konst, som af ingen skönhet i världen kan ersättas.

Vet ni den nyaste nyheten? frågade Chevalier de Fonbonne Markisinnan Monbreuil, i det han inträdde i hennes Salong, der omkring fyrtio personer voro församlade. — Jag har i flere dagar varit sjuk, svarade Markisinnan med en matt rost. Jag har ej talt med någon människa, och ännu visar jag mig icke utan för mina intimaste vänner; jag vet således ingenting. — Ni vet då icke, att Julie d'Olbrune skall gifta sig med Grefve Fontanges? — Min Gud! hvilken dårskap! ropade den unga Hertiginnan af Solignac; Julie äger knappt 50,000 Livres, och Grefven har nyligen ärft 2 millioner; Julie är snart 35 år gammal, och Grefven är på det högsta 30. — Men det är icke möjligt, invände Markisinnan Monbreuil. —

Det är likväl sant. — Ni skämtar. — Jag försäkrar, att jag talar allvarsamt; och är det då så underligt, när man är kär? — Kär i Baronessan d'Olbrune! — Ja, och det redan länge. — Han har då förlorat förståndet. — Helt och hållet. — Man bör aldrig tvifla på någonting, sade en gammal Presidentska, och fäste igen sin halsduk med en knappnål; man har väl sett det som har varit mer besynnerligt. — Å! det vill jag trotsa, ropade Markisinnan. — Har Ni då glömt Ninon? frågade Presidentskan, i det hon öppnade locket på sin pastill-dosa, och betraktade sig i den lilla spegeln. Denna fråga väckte ett allmänt skratt. — Skratta så mycket Ni behagar, fortfar Presidentskan något förtretad; jag finner likväl Grefve Fontanges kärlek ganska naturlig. — Och Ni har rätt, sade Baron d'Orfeuil; Grefven kunde ej göra ett bättre val. — I sanning, svarade Hertiginnan med en skämtfull ton; i Er mun låter det der i synnerhet bra. Tror Ni, att man ej vet, huru Ni begabbade den stackars Julie, när hon var färdig att dö af kärlek till Er vän, Chevalier de Valmont? Händelsen tilldrog sig för femton hela år sedan, och Ni lär väl icke påstå, att Julie då var mindre i stånd att behaga än nu! — Jo, min nådiga Hertiginna. — Se det var en gåta, som verkligen är svår att upplösa. — Med någon eftertanka blir den icke så svår. — För min del afstår jag från den äran att finna upplösningen, sade Hertiginnan med en föraktlig ton. — Jag, sade Markisinnan, är dock nyfiken att veta den. Säg oss den, min Baron. — Den hänger tillsammans med en Historia. — Så mycket bättre; berätta oss denna Historia. Den dödar åtminstone tiden.

"Då Baronessan d'Olbrune älskade Valmont, började Baron d'Orfeuil, var hon ung och vacker och försedd med tusen talanger; men det fattades henne den första af alla, den talangen att behaga. Valmont, ledsen vid en kärlek, som han ej kunde besvara, reste till Tyskland, utan att taga afsked af Baronessan. Vid underrättelsen om denna oväntade bortresa, som tycktes gifva tillkänna, att han ville bryta med henne för alltid, lät hon bedja mig komma till sig, och dolde för mig hvarken sin sorg eller sin förtrytelse. — Min vän är brottslig, sade jag till henne; likväl är han mer att beklaga än att tadla; han förebrår sig Ert lidande; jag har sett honom flera gånger sucka deröfver. — Beror det icke af honom sjelf att göra slut derpå? — Ack nej! — Hvad säger Ni? — Hänford af en öföfvervinnelig passion, uppoffrar han Er för Er rival. — Hvad, min Herre, Fru Lomenil beherrsakar honom till en sådan grad? — Jag måste tillstå det. — Fru Lomenil! men hon är hvarken ung eller vacker. — Det är sant. — Kan Ni begripa, att han öfverger mig för en sådan qvinna? — Jag begriper det, svarade jag henne. — Min Herre, Ni är ohöflig. — Jag är uppriktig. — Alltför bra! Fru Lomenil bör således segra öfver mig! — Det beror endast af Er sjelf att segra öfver henne; men kanhända vill Ni det icke. — Å, säkert vill jag det. Låt mig höra, förklara Er. — Jag fruktar att förtörna Er. — Jag skall ej bli förtörnad. — Fru Lomenil äger en viss hemlighet att för alltid behaga hvem hon vill. — Aha! någon trollkonst. — Hennes enda trollkonst är hennes karakter. — Ja så, är min då så odräglig? — Odräglig, nej; men icke att jemföra med Fru Lome-